

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.100/2025/27.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. szeptember 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2025. szeptember 25. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A jelentős értékre csoportosan elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2024. november 8. napján kihirdetett 24.B.250/2023/270. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett Terhelt1 III. és Terhelt2 IV. rendű vádlottak tekintetében megváltoztatja.

Terhelt2 IV. rendű vádlott által társtettesként elkövetett rablás büntettének kísérlete minősítésénél utal a Btk. 365. § (3) bekezdés b) pontjára is.

Terhelt1 III. rendű vádlottal szemben kiszabott mellékbüntetést mellőzi.

Terhelt2 IV. rendű vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztésbe a 2022. december 15. napjától 2023. december 8. napjáig bünygyi felügyeletben töltött időt is beszámítja.

Terhelt1 III. rendű és Terhelt2 IV. rendű vádlottak esetében a bünygyi felügyelet beszámításánál egy nap szabadságvesztésnek öt nap kényszerintézkedésben töltött idő felel meg.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontjának meghatározására vonatkozó rendelkezésből mellőzi a legkevesebb három hónap büntetésrész kitöltésére való utalást.

A lefoglalás megszüntetésével érintett és kiadni rendelt bűnjelek kapcsán a másodfokú bíróság figyelmezteti a dolgok átvételére jogosultakat, amennyiben a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszik át azokat, akkor az állam tulajdonába kerülnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletének bevezető részéből a tárgyalási napok közül a 2023. október. 16., 18., december 1., 8., 2024. január 15., április 17. és 24. napjaira történő utalást mellőzi és az elsőfokú ítélet kihirdetésére 2024. november 8. napján került sor.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 III. rendű és Terhelt2 IV. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 391 450 (háromszázkilencvenegyezer-négyszázötven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletében Terhelt1 III. rendű vádlottat 2 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 365. § (1) bekezdés a), (3) bekezdés c) pont, (4) bekezdés b) pont], 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1), (2) bekezdés h) pont], társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1), (2) bekezdés d), (4) bekezdés], 2 rendbeli társtettesként elkövetett egyedi azonosító jellel visszaélés büntetében [Btk. 347. § (1) bekezdés a) pont], Terhelt2 IV. rendű vádlottat társtettesként elkövetett rablás büntetének kísérletében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont], 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett kifosztás büntetében [Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont, (2) bekezdés b) pont], 6 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1), (2) bekezdés e), h) pont], társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1), (2) bekezdés a), e), h) pont], társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1), (2) bekezdés b), d) pontok, (4) bekezdés], 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetének kísérletében [Btk. 164. § (1), (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1), (3), (6) bekezdés c) pont], 2 rendbeli egyedi azonosító jellel visszaélés büntetében [Btk. 347. § (1) bekezdés a) pont] mondta ki bűnösnek.

[2] Ezért a bíróság Terhelt1 III. rendű vádlottat halmazati büntetésül 5 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra, és 10 év Magyarország területéről való kiutasításra, Terhelt2 IV. rendű vádlottat halmazati büntetésül 5 év 6 hónap fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy Terhelt1 III. és Terhelt2 IV. rendű

vádlottak a kiszabott szabadságvesztés büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Terhelt1 III. rendű vádlott vonatkozásában a 2021. augusztus 17. napjától 2023. december 8. napjáig előzetes fogva tartásban és a 2024. június 19. napjáig bűnügyi felügyeletben, míg Terhelt2 IV. rendű vádlott vonatkozásában a 2022. március 18. napjától 2022. december 14. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. Terhelt1 III. rendű vádlott esetében 10 569 030,- forintra, Terhelt2 IV. rendű vádlott esetében 38 333,- forintra nézve vagyoneklobzást rendelt el és sértett1 sértett polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

[3] A bűnjelek kisebb részét elkobozta, nagyobb részének lefoglalását megszüntette, azok túlnyomó részét megsemmisíteni rendelte, míg a kulcstartót, tárcát, helyiség8tot, pénztárcát, felsőt, nadrágot, jegyzettömböt sértett2 részére, pólót, pulóvert, farmernadrágot sértett1 részére, késeket, szíjakat, ágytakarót, kulcscsomót, mobiltelefonokat, pénztárcákat, telefonkagylót vezetékkel, irattartót, cipzáras tasakot, rekeszajtót, Vodafone mappa papírt sértett8 részére, az autóalkatrészt sértett3 részére, 4 db autószőnyeget tanú11 részére rendelte kiadni, a pendrive-okat, DVD-lemezt, valamint memóriakártyát pedig az irat részeként rendelte el kezelni. Ezen túlmenően Terhelt1 III. rendű vádlottat 2 175 197,- forint, Terhelt2 IV. rendű vádlottat 1 588 523,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 7 566 671,- forint tekintetében akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

[4] Az elsőfokú ítélet ellen több irányban kerültek fellebbezések bejelentésre.

[5] Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően egyfelől az ügyészség élt perorvoslattal Terhelt1 III. rendű és Terhelt2 IV. rendű vádlottak terhére, büntetéseik súlyosítása, a kiszabott szabadságvesztések és a mellékbüntetések tartamának felemelése érdekében, másfelől Terhelt1 III. rendű vádlott és védője felmentés, Terhelt2 IV. rendű vádlott és védője pedig elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése és a beszámítás módosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

[6] A Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetett cselekmények társadalomra veszélyességének igen magas fokát és a felmerülő súlyosító körülményeket figyelembe nem véve alacsony tartamú szabadságvesztés büntetéseket szabott ki, ami nyilvánvalóan azt is eredményezte, hogy a kiszabott mellékbüntetések is törvénysértően alacsonyak. Terhelt1 III. rendű vádlott már a rablás büntetéből is 2 rendbelit követett el, mellyel további 5 bűncselekmény áll halmazatban, míg Terhelt2 IV. rendű vádlott esetében a rablás büntetével további 15 bűncselekmény áll halmazatban. Az is megállapítást nyert, hogy az általuk elkövetett bűncselekményeket igen magas szervezettséggel követték el, ami mellett önmagában a rablási cselekmények büntetési tétel tétele is hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását indokolja. A súlyosító körülmények száma és nyomatékuk helyes értékelése mellett a büntetés céljai csupán hosszabb tartamú

szabadságvesztés kiszabásával érhetőek el mindkét vádlott esetében, ami mellett hosszabb tartamú mellékbüntetés kiszabásának van helye.

[7] Terhelt1 III. rendű vádlott védője fellebbezését írásban indokolta, amelyben perorvoslatának irányát részben módosította: elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett III. rendű vádlott felmentésére, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítására, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[8] Elsődleges indítványa kapcsán kifejtette, hogy III. rendű vádlottal szemben nem áll rendelkezésre közvetlen bizonyíték, a közvetett bizonyítékok pedig nem alkotnak olyan zárt logikai láncolatot, amely kétséget kizáróan igazolná, hogy III. rendű vádlott részt vett a bűncselekmények elkövetésében, a másként történés lehetősége nem került kizárára. Ennek alátámasztásául részletesen ismertette a terhelti vallomások tartalmát, a tanúvallomásokban és a szakértői véleményekben foglaltakat, valamint a telefonforgalmazási és a NÚSZ-VÉDA rendszerből nyert adatokat, illetve a kamerafelvételeket, mely bizonyítékok alapján kétséget kizáróan csupán az állapítható meg, hogy III. rendű vádlott 2020. január 19-én átlépte a román-magyar határt és 2020. január 20-án hazatért, azonban az nem nyert igazolást, hogy bármilyen módon részt vett volna bűncselekmények elkövetésében. A III. rendű vádlott bűnösségének alátámasztására nem áll rendelkezésre közvetlen bizonyíték, ezért e vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványt.

[9] További álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése szükséges, mert az teljes egészében megalapozatlan, mivel a tényállás teljes egészében felderítetlen. Ez azért következett be, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor az előkészítő ülésen elutasította V. rendű vádlott 2021. március 31. napján tett gyanúsítottai vallomásának kirekesztésére vonatkozó indítványát. Ennek kapcsán megismételte azon érveit, amelyek szerint ezen gyanúsítottai vallomásról felvett jegyzőkönyv bizonyítékként nem használható fel és azzal, hogy a bíróság csak a bizonyítási eljárás végén rekesztette ki, eljárási szabályt vétett, ugyanis a „mérgezett fa gyümölcsének” elvére és a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 167. § (5) bekezdésére tekintettel a további vallomásai sem vehetők bizonyítékként figyelembe.

[10] Mindezen túlmenően részletesen rögzítette az elsőfokú ítélet általa ügyiratellenesnek talált megállapításait az ítélet [19], [52], [57], [99], [105], [108] és [109] bekezdéseit illetően. Kifejtette azt is, hogy a [117] bekezdésében rögzített azon megállapítás, ami szerint III. rendű vádlott és a másik társ kapták el sértett⁹ sértettet, csupán feltevés, ezt egyetlen bizonyíték sem támasztja alá, mint ahogy azt sem, amit a [132] bekezdés tartalmaz, mivel nincs arra bizonyíték, hogy III. rendű vádlott a helyszínen járt. Ezen túlmenően az ítélet [133], [139], és [170] bekezdésekben írtakat is ellentmondásosnak és ügyiratellenesnek találta.

[11] Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése azért is indokolt, mivel a törvényszék a 2024. november 5. és 8. napjain az I. és II. rendű vádlottak távollétében tartotta meg a tárgyalást, akiknek jelenléte a törvény értelmében kötelező lett volna, ezáltal a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja szerinti abszolút eljárási szabálysértés valósult meg. Ugyanakkor az, hogy a kirekeszteni indítványozott gyanúsított vallomásnak a bizonyítékok köréből történő kirekesztése csak az utolsó érdemi tárgyaláson történt meg, olyan, a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti eljárási szabálysértés, ami a másodfokú eljárásban nem orvosolható. Összességében elsősorban III. rendű vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tartotta indokoltnak. Harmadlagos, a büntetés enyhítését célzó indítványa a kiszabott szabadságvesztés tartamának oly módon történő enyhítésére irányult, amelynek eredményeként III. rendű vádlott büntetése az előzetes fogvatartással kitöltött legyen.

[12] Terhelt IV. rendű vádlott védője perorvoslatának irányát annak írásbeli indokolásában módosította: elsődlegesen továbbra is az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, IV. rendű vádlott felmentésére tett indítványt, azonban másodlagos indítványa az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítására irányult, míg harmadlagosan az enyhítő körülmények túlsúlyára tekintettel a kiszabott szabadságvesztés tartamának csökkentését indítványozta. Emellett szükségesnek találta IV. rendű vádlott által annak a bűnügyi felügyeletben töltött időnek a szabadságvesztés tartamába való beszámítását, amelynek során a bíróság IV. rendű vádlott számára előírta, hogy a tartózkodási hely szám alatti ingatlant engedély nélkül nem hagyhatja el.

[13] Elsődleges indítványa kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával és az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett IV. rendű vádlott bűnösségére. Kiemelte azt is, hogy e fellebbezése nem az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelő tevékenységét támadja, hanem a mérlegelés törvényességét. Hangsúlyozta, hogy mivel IV. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét alátámasztó közvetlen bizonyítékok nem állnak rendelkezésre, ezért a közvetett bizonyítékokat kell vizsgálni. Arra pedig egyértelmű bizonyítékok állnak rendelkezésre, hogy IV. rendű vádlott nem volt jelen, nem ült ott az autóban és nem hallotta, amikor V.r. elítélt V. rendű terhelt megnevezte sértett^{3t}, vázolta az életkörülményeit, vagyoni helyzetét és nem volt jelen akkor sem, amikor V. rendű terhelt a sértett helyiségi ingatlanához is elvezette a többieket. További álláspontja szerint IV. rendű vádlott a helyiség és helyiségnév közötti távolság, az annak megtételéhez szükséges időtartam és az elkövetés idejére tekintettel sem vehetett részt a sértettek sérelmére megvalósított cselekményben, ezért eltérő tényállás megállapítása és IV. rendű vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentése indokolt.

[14] Másodlagos, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó indítványa kapcsán kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete teljes egészében megalapozatlan, mivel az egyedi azonosító jellel visszaélése kapcsán a törvényszék nem állapított meg tényállást, hanem az ítélet [28] bekezdése csupán egy feltételezést tartalmaz. A törvényszék nem tudta bizonyítékkal alátámasztani, hogy IV. rendű vádlott a hatósági jelzéseket eltávolította és azt sem, hogy azokat a bűncselekmények elkövetéséhez használt

gépkocsikra bárki felszerelte volna. A II. pontbeli tényállás kapcsán semmilyen bizonyíték nincs arra, hogy az elkövetők milyen, vagy hány gépkocsival mentek a bűncselekmény helyszínére, azokat ki vezette, sőt azt sem lehet tudni, hogy az elkövetők hogyan kerültek a helyszínre, ezért a tényállás e körben teljes egészében felderítetlen. A tényállás teljes felderítetlenségének másik oka az, hogy V.r. elítélt V. rendű terhelt 2021. március 31. napján tett vallomása nem képezhetne volna az eljárás ügyiratainak részét, az bizonyítékként nem használható fel a Be. 167. § (5) bekezdése szerint, melynek ellenére a törvényszék csak a bizonyítási eljárás végén, az utolsó érdemi tárgyaláson rekesztette ki azt a bizonyítékok köréből. A nyomozás és a bíróság előtti bizonyítás irányát pedig alapvetően meghatározta V. rendű terhelt vallomása. A törvényszék ezen eljárási szabályszegése a másodfokú eljárásban nem korrigálható, a tényállás teljes egészében felderítetlen, így az elsőfokú ítélet teljes egészében megalapozatlan, aminek következtében a Be. 610. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére kell sor kerüljön. Mindamellettt kifejtette azt is, hogy ezen eljárási szabálysértés a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezési okot is kimeríti.

[15] Ezen túlmenően a Be. 756. § (3) bekezdése, a 428. § (1) bekezdése, a 755. § (1) és (2) bekezdései nyomán az I. és II. rendű vádlottak részvétele kötelező lett volna a 2024. november 5. és 8. napjain megtartott tárgyaláson, a törvényszék e vádlottak tárgyalási jelenlétéről telekommunikációs eszköz alkalmazása útján nem gondoskodott, ezáltal a tárgyalást olyan két személy távollétében tartotta meg, akiknek jelenléte a törvény értelmében kötelező, így a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése szükséges. További, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértésként értékelte azt, hogy a törvényszék a Be. 518. § (4) bekezdésében foglalt előírást megszegve nem tette meg az előírt figyelmeztetéseket, illetve megsértette a Be. 454. § (1) bekezdésében írtakat is, mert az I. és II. rendű vádlottak vonatkozásában hozott, az eljárás felfüggesztéséről szóló határozatot a jelen nem lévő sértettekkel kézbesítés útján nem közölte.

[16] Harmadlagos, a büntetés enyhítését célzó indítványa kapcsán azt hangsúlyozta, hogy IV. rendű vádlott állandó bejelentett munkahellyel, rendszeres jövedelemmel rendelkezik, 2023. december 20. napjától a cégnév Kft. alkalmazásában áll, kiskorú gyermeke tartásáról változatlanul gondoskodik, gyermekével rendszeres kapcsolatot tart és nem csak büntetlen előéletű, hanem büntetlen utóéletű is. Ezért az időmúlásra is tekintettel a szabadságvesztés tartamának csökkentésére tett indítványt. Kitért arra is, hogy a szabadságvesztés büntetés tartamába való beszámítással érintett időtartam is korrigálásra szorul, mivel az elsőfokú bíróság az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet beszámításáról a törvényi előírás ellenére nem rendelkezett.

[17] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.357/2023/46. számú átiratában Terhelt1 III. rendű és Terhelt2 IV. rendű vádlottak terhére bejelentett ügyészségi fellebbezést változatlanul fenntartotta, a védelmi perorvoslatokat pedig – IV. rendű vádlott esetében a beszámításra vonatkozó kivétellel – alaptalannak találta.

[18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, helytállóan, megfelelő indokokra hivatkozással rekesztette ki a bizonyítékok köréből V.r. elítélt V. rendű vádlott 2021. március 31. napján tett beismerő vallomását és jól ítélte meg, hogy e vallomással összefüggésben keletkezett további bizonyítékok esetében erre a védői indítvány ellenére nem volt indok. Indokolási kötelezettségét is teljesítve okszerű a III. és IV. rendű vádlottak bűnösségére vont következtetés és a cselekményeik minősítése is törvényes azzal, hogy mivel a II. tényállási pontban írt rablás elkövetésénél fegyvernek látszó gázriasztó pisztoly mellett az élet kioltására alkalmas kést tartottak maguknál, a kezükön boxer volt, a sértettek megfélemlítése érdekében lövéseket is leadtak, a felfegyverkezve elkövetés mellett a fegyveres elkövetés is megállapítható [Btk. 365. § (3) bekezdés a) és b) pontok]. A III. és IV. rendű vádlottak felmentését célzó fellebbezések a bizonyítékok értékelését támadják, így azok nem vezethetnek eredményre. Mivel azonban a rablási erőszak során megvalósított könnyű testi sértés csupán látszólagos alaki halmazatban áll a rablással, az ítéleti tényállás [23] bekezdéséből mellőzni szükséges azt, hogy sértett1 sértett a sérelmére elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt magánindítványt terjesztett elő, és III. rendű vádlott nem mondott le a specialitás szabályairól.

[19] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék feltárta, de nem a súlyuknak megfelelően értékelte, ezért eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki III. és IV. rendű vádlottakkal szemben. A bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlya és büntetési tétele mellett az elkövetés óta eltelt idő jelentős időmúlásnak nem tekinthető, az legfeljebb kismértékű enyhítő körülmény lehet. Nyomatékos súlyosító körülmény a többszörös halmazat, a cselekmények külön-külön is jelentős tárgyi súlya, a bűncselekmények elkövetésének nagyfokú szervezettsége, III. rendű vádlottat érintően az, hogy külföldi államban követte el a bűncselekményeket kifejezetten ebből a célból érkezve, IV. rendű vádlott esetében pedig a rablásnak, a személyi szabadság megsértésének, valamint a magánlaksértésnek a többszörös minősülése, ezért a büntetési célok csupán a fegyházbüntetés középértékhez közelítő súlyosítása mellett érhetők el. Kitért arra is, hogy mivel III. rendű vádlott román állampolgár, ezért vele szemben közügyek gyakorlásától eltiltás mellékbüntetés nem szabható ki. IV. rendű vádlott esetében pedig a beszámítás feltételei a 2022. december 14. napjától 2023. december 8. napjáig bünyügyi felügyelet hatálya alatt töltött idő vonatkozásában fennállnak. Az elsőfokú ítélet további rendelkezéseit a törvénynek megfelelőnek találva az elsőfokú ítélet nyilvános ülésen történő megváltoztatására, III. és IV. rendű vádlottak büntetésének súlyosítására, velük szemben hosszabb tartamú fegyházbüntetés, Terhelt2 IV. rendű vádlottal szemben azzal arányos közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására, a rablás büntette minősítésének helyesbítésére, Terhelt2 IV. rendű vádlottat érintően a beszámításra vonatkozó rendelkezés helyesbítésére, III. rendű vádlott esetében a közügyek gyakorlásától való eltiltás mellékbüntetés mellőzésére, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[20] A jogorvoslatokat az ítéltábla Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat, a III. és IV. rendű vádlottak védői a fellebbezéseiket – az írásban előterjesztett indokolásnak megfelelő irányban és tartalommal – fenntartották.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezések okára és irányára figyelemmel a Be. 590. § (1), (2) és (9) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az ezt megelőző eljárással együtt a III. és IV. rendű vádlottak tekintetében teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetések kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére és az egyéb járulékos rendelkezésekre is. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben.

[22] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. A védelmi állásponttal ellentétben nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1), (2) bekezdés a)-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[23] A védők fellebbezéseinek indokolásában felhozott, a tárgyalás folytonosságának szabályait érintő kifogás kapcsán megállapítható, hogy az ügyiratok szerint a 2024. november 3. napját megelőző tárgyalási hatánap óta 6 hónap eltelt, ezért a tárgyalást 2024. november 3. napján meg kellett ismételni, amely kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett.

[24] Ezen időpontban hatályos Be. 518. § (4) bekezdése erre az esetre akként rendelkezett, hogy miután a bíróság a tárgyalás korábbi anyagának lényegét ismertette, figyelmezteti az ügyészt, a vádlottat és a védőt arra, hogy az ismertetésre észrevételt tehet, illetve az ismertetés kiegészítését vagy eljárási cselekmény ismételt elvégzését indítványozhatja. Kétségtelen, hogy az érintett tárgyalási napról készült jegyzőkönyv nem tartalmazta azt, hogy a bíróság figyelmeztette ezen indítvány megtételére e jogosultakat, azonban ez nem jelent olyan súlyú hibát, ami a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megsemmisítését eredményezné, mivel e relatív eljárási szabálysértésnek az érdemi döntésre kihatása nem volt, figyelemmel arra a körülményre is, hogy a Be. 518. § (4) bekezdését az igazságügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2025. évi XLIX. törvény 236. § c) pontja 2025. szeptember 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte. E módosítás alapján lehetőség nyílt a tárgyalás folytonosságának megszakítása esetén ismétlés nélkül lefolytatni az eljárást, az ismétlésre vonatkozó indítványokat pedig a módosítás folytán más bizonyításra irányuló indítványokkal azonos módon kell kezelni (2025. évi XLIX. törvény 198. §-hoz fűzött indokolás).

[25] Ki kell térni arra is, hogy a tanúk kihallgatási jegyzőkönyvezése körében az eljárási szabályok megtartását ellenőrizni lehetett, a szükséges mentességi kioktatások és a tanúzási figyelmeztetések a felhívott törvényhelyek alapján megtörténtek, de a figyelmeztetésre adott válaszok során az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyvek egy részében valamennyi tanú részéről az került rögzítésre, hogy nem él a mentességi jogával annak ellenére, hogy az ügyiratokból megállapíthatóan az adott tanúnak mentességi joga nem volt (24.B.250/2023/85. számú tárgyalási jegyzőkönyv: tanú2, tanú4, tanú3 Lajos, tanú9, tanú8,

sértett1, sértett2 tanúk; 24.B.250/2023/100. tárgyalási jegyzőkönyv: sértett3, sértett4, sértett5 tanúk) . Ugyanakkor a jogosultak nem vitatták a jegyzőkönyvben foglaltakat és az ítéltábla sem látott szükségesnek intézkedést (jegyzőkönyv javítás, felvilágosítás kérés), vagy akár bizonyítást, de a helyes és egységes gyakorlat érdekében szükséges felhívni a figyelmet az eljárási cselekmények perrendszerű és pontos jegyzőkönyvezésére. Bármely perjogi kifogás, kétely esetén ugyanis szinte az egész tanúbizonyítás másodfokon történő megismétlése, vagy akár az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése válhat szükségessé, ami feltétlen elkerülendő. Összességében tehát ez a perrendi anomália sem volt olyan súlyú, ami a Be. 609. § (1) (2) bekezdései nyomán az érdemi felülbírálatot kizárta volna.

[26] Téves a védők fellebbezésében kifejtett azon álláspont, amely szerint az I. és II. rendű terheltek tárgyalásról való távolléte a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja szerinti abszolút eljárási szabálysértést jelent. Az I. és II. rendű terheltek vonatkozásában az eljárás felfüggesztésre, az ügy elkülönítésre került. Ugyanakkor amennyiben I. és II. rendű vádlottak távolmaradása a 2024. november 5. és 8. napjain megtartott tárgyalásról a büntető eljárási szabályokba ütközött volna, abban az esetben az eljárási szabálysértést kizárólag a távolmaradt I. és II. rendű terheltek vonatkozásában lehet értékelni és figyelembe venni, vagyis a tárgyalás megtartásának kizárólag e terheltek vonatkozásában lett volna akadálya (BH2014.204.II., Kúria Bfv.454/2021/8.). A fellebbezéssel érintett III. és IV. rendű vádlottak tekintetében annak sem volt jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű terheltekkel szembeni eljárás felfüggesztéséről hozott határozatot a sértettekkel a Be. 454. § (2) bekezdése alapján közölte-e vagy sem. Meg kell jegyezni azt is, ha ez nem is történt volna meg, abban az esetben is csak I. és II. rendű terheltek esetében jelentene relatív, hatályon kívül helyezésre nem vezető eljárási szabálysértést.

[27] Ezen túlmenően kiemelendő, hogy a Be. 451. § (1) bekezdés c) és d) pontjai szerint ha a bíróság a határozatát tárgyaláson hozta meg, a határozat bevezető része tartalmazza a bírósági eljárás helyét, a bírósági eljárás formáját és azt, hogy az eljárás nyilvános volt-e, illetve a határozathozatal helyét és idejét. A Be. 561. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az ügydöntő határozat bevezető részében kell feltüntetni a tárgyalási napok megjelölését is. Az ítélet bevezető részében a tárgyalási napokat illetően az elsőfokú bíróság a megismételt tárgyalást megelőző napokat is feltüntette, illetve elmulasztotta a határozat kihirdetésének napját feltüntetni, mely rendelkezések a fentebb idézett törvényi előírásoknak megfelelő korrigálása vált szükségessé az ítéltábla részéről.

[28] A fentiekre figyelemmel az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem volt. Az elsőfokú bíróság tehát az eljárása során abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, és olyan – az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő vagy korlátozó – eljárási szabályszegést, amely másodfokon akadálya lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, az ítéltábla nem észlelt.

[29] Az elsőfokú bíróság a védelmi fellebbezésekben megjelenített állásponttal ellentétben alapvetően megalapozott tényállást rögzített. A tényállás csupán kisebb mértékű hiányosságban szenved [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont], mely részbeni megalapozatlanság a 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, sőt azt a másodfokú eljárásban ki is kellett küszöbölni (Kúria Bhar.I.166/2019., BH2019. 220., Kúria Bhar.III.1.436/2018., EBH2009. B.9.).

[30] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által bizonyítékként elfogadott tanúvallomások alapján az elsőfokú ítélet [33] bekezdés utolsó bekezdésének 2. mondatát kiegészíti és helyesbíti: „*A terheltek távozását követően a sértettek egy ideig összekötözve maradtak, majd sértett5 volt az első, aki a kötözésből kiszabadult, és segített a többieknek a kötözés eltávolításában.*”

[31] szakértő igazságügyi orvosszakértői véleménye alapján az elsőfokú ítélet [37] bekezdését egy további mondattal egészíti ki: *sértett3 és sértett5 sértettek arcát ért erőbehatások nagyságára és irányára tekintettel esetükben fennállt a 8 napon túl gyógyuló, csonttöréssel járó sérülés kialakulásának reális lehetősége, az csupán a véletlen folytán nem következett be.*

[32] Mindezen túlmenően – egyetértve a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal – az elsőfokú ítélet [23] bekezdésének 3. mondata mellőzésre szorult, hiszen egyfelől a III. rendű vádlottal szemben kibocsátott, s az ügyiratokban is fellelhető európai és nemzetközi elfogatóparancs tényállása tartalmazta azt aényt, hogy sértett1 sértett a bántalmazás következtében 8 napon belüli gyógytartamú sérüléseket szenvedett el, másfelől a rablási erőszak során megvalósított könnyű testi sértés csupán látszólagos alaki halmazatban áll a rablás büntetével, a rablási erőszak alkalmazása folytán keletkezett könnyű testi sértést a rablás konsumálja, azaz a rablás vagy annak kísérlete során a nyolc napot meg nem haladó gyógytartamú sérülés okozása esetén a könnyű testi sértés vétsége bűnhalmazatban nem állapítható meg. Éppen ezért magánindítvány előterjesztése nem szükséges, mivel arra csupán a könnyű testi sértésben való bűnösség megállapításához lenne szükség, a könnyű testi sértést azonban a vele együtt elkövetett rablás büntette (vagy annak kísérlete) mellett külön megállapítani nem lehet (Legfelsőbb Bíróság Bf.III.1323/2001., BH2004.41.).

[33] A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a másodfokú bíróság a határozatát a Be. 593. § (3) bekezdése alapján ezen javított tényállásra alapította.

[34] Mindamellet IV.r. IV. rendű vádlott személyi körülményei körében az ítélet [5] bekezdésében írt megállapítások pontosításra szorultak, illetve annak a 6. sorban kezdődő és a 7. sor végéig tartó része („*En kiveszem a részem a gyerek neveléséből. A nyomozás során is kérdezték. helyiség8n él fiam az édesanyjával.*”) értelemzavaró megszövegezése miatt mellőzésre szorult. Az ítéltábla IV. rendű vádlott személyi körülményei közül a

munkahelyére vonatkozó adatokat akként pontosítja, hogy IV. rendű vádlott *2023. december 20. napjától a cégnév Kft. alkalmazásában áll.*

Ugyancsak pontosítja a [6] bekezdést annyiban, hogy V.r. elítélt V. rendű vádlott vagyona a *saját* lakcímén lévő ház egy része.

[35] A törvényszék az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű, közvetlen, közvetett és származékos bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és összességében is hibátlanul, a logika törvényei, az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte. Ítéletének indokolásában – a Be. 561. § (3) bekezdésének d) pontjában írt kötelezettségét teljesítve – számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat és miért vagy miért nem fogadott el. A bizonyíték-értékelési tevékenysége megfelelt a Be. 167. § (4) bekezdésében foglaltaknak, miszerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Továbbá az ítélet indokolásából megismerhető a bírói meggyőződés kialakulásának az a logikai folyamata is, amely a bizonyítás eredményének megállapításához vezetett.

[36] Az ügyben főként a személyi bizonyítási anyag volt meghatározó. E körben ki kell térni V.r. elítélt V. rendű terhelt vallomásainak értékelésével és felhasználhatóságával kapcsolatos védelmi érvelésre.

[37] Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [45] bekezdésében rögzítette azon álláspontját, amely szerint V.r. elítélt V. rendű vádlott 2021. március 31. napján tett beismerő nyilatkozatának a bizonyítékok köréből történő kirekesztése folytán kizárólag a bírósági tárgyaláson tett vallomását, kérdésekre, észrevételekre tett nyilatkozatait fogadta el törvényesen beszerzett bizonyítékként, mely mellett törvényes bizonyítási eszközök a NÚSZ, a VÉDA, az ártándi határátkelőhely adatai és a telefonbeszélgetések alapján nyert cellainformációk.

[38] A Be. 407. § (1) bekezdése szerint az ügyészség és a terhelt a XCIX. Fejezet szerinti, egyezség esetén lefolytatandó eljárás érdekében a vádemelés előtt egyezséget köthet a terhelt által elkövetett bűncselekmény vonatkozásában a bűnösség beismeréséről és ennek következményeiről (a továbbiakban: egyezség). Az egyezségkötésnek nem akadályát, ha a gyanúsított a bűncselekmény elkövetését beismerte. A (2) bekezdés kimondja, hogy az egyezség megkötését a terhelt, a védő és az ügyészség egyaránt kezdeményezheti. Az ügyészség a kezdeményezését a terhelt 385. § szerinti kihallgatása során is közölheti. A (3) bekezdés pedig akként rendelkezik, hogy ha az ügyészség nem ért egyet a terhelt vagy a védő kezdeményezésével, erről a terheltet és a védőt tájékoztatja.

[39] A Be. 409. § (2) bekezdése alapján az ügyészség az egyeztetés eredményeként létrejött egyezséget a gyanúsított kihallgatás jegyzőkönyvébe foglalja, amely az (1) bekezdés szerinti figyelmeztetést és a terhelt erre adott nyilatkozatát is tartalmazza. A jegyzőkönyvet a

360. §-ban meghatározott rendelkezések alkalmazásával az ügyész, a terhelt és a védő együttesen hitelesíti, míg a (3) bekezdés szerint a jegyzőkönyvbe foglalt egyezség az annak alapján folytatott eljárás célján túlmenően joghatás kiváltására nem alkalmas. A (4) bekezdés pedig kimondja, hogy ha az ügyészség és a terhelt nem kötött egyezséget, a kezdeményezés, valamint az ezzel összefüggésben keletkezett ügyiratok – különösen a 408. § (3) bekezdése alapján tett terhelti vallomás, valamint az annak alapján beszerzett bizonyítási eszközök – bizonyítékként, illetve bizonyítási eszközként nem használhatók fel, azok nem képezik az eljárás ügyiratainak részét. Ebben az esetben az ügyészség az egyezség megkötésére irányuló kezdeményezésről sem tájékoztathatja a bíróságot.

[40] A Be. 167. § (5) bekezdése szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság, illetve a (2) bekezdésben meghatározott hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg.

[41] Az eljárás ügyiratai alapján az állapítható meg, hogy V.r. elítélt V. rendű terheltet a nyomozás során 3 alkalommal hallgatták ki gyanúsítottként. Az első kihallgatása során tagadta a bűncselekmények elkövetését, majd a második alkalommal, 2021. március 31. napján történt kihallgatásakor a gyanúsított vallomását azzal kezdte, hogy azt az ügyészséggel történő egyezség megkötésének kezdeményezése érdekében teszi meg. E vallomásában részletes, tényfeltáró, beismerő, a terhelt társaira terhelő tartalmú vallomást terjesztett elő. Ezt követően V. rendű vádlott közel két év elteltével, 2023. március 1. napján került ismét gyanúsítottként kihallgatásra, amikor a korábbi beismerő vallomását fenntartotta, azt kiegészíteni nem kívánta.

[42] A fentebb idézett jogszabályhelyek nyomán helytállónak mutatkozott az elsőfokú bíróság azon álláspontja, amely szerint a 2021. március 31. napján tett azon beismerő vallomást, amelyet V. rendű terhelt az ügyészséggel történő egyezség megkötésének kezdeményezése érdekében tett meg, kirekesztette a bizonyítékok köréből, ugyanakkor később, 2023. március 1. napján V. rendű terhelt annak ellenére fenntartotta a korábbi beismerő vallomását – azt kiegészíteni, módosítani sem akarván –, hogy az ügyészség és közte az egyezség nem jött létre. Nyilvánvaló, hogy ezen utóbbi gyanúsított vallomása, valamint a terhelti figyelmeztetés tudatában a bíróság előtt tett nyilatkozatai nem ütközhetnek a Be. 167. § (5) bekezdésébe, azaz nem volt akadálya annak, hogy azokat a tényállás megállapítása során a bíróság felhasználja. A nyomozás során a telefontársaságok megkeresése, a cellainformációk, a NÚSZ, illetve a VÉDA adatok, a kamerafelvételek beszerzése, elemzése párhuzamosan folyt a szóba jöhető gyanúsítottak felkutatásával, kihallgatásával, amelynek alapján beszerzett okirati, tárgyi bizonyítási eszközök V. rendű terheltnek a harmadik alkalommal tett gyanúsított, majd a bíróság előtt vádlottként tett beismerő vallomásaiban foglaltakat egyértelműen alátámasztották. A védelmi érvelés kapcsán – csupán a teljesség kedvéért – meg kell jegyezni, hogy a jogirodalom a „mérgezett fa gyümölcsének elvét” az angolszász, és nem a magyar jogrendszer részének tekinti.

[43] A védelmi fellebbezések azon kifogásai kapcsán, amelyek szerint mivel a bűncselekmények elkövetésének pontos részletei nem ismertek, a tényállás csupán a bíróság feltételezésén alapul, az alábbiakra szükséges rámutatni.

[44] A fellebbezéssel érintett vádlottnak felrótt magatartás esetében a bizonyítás, a bizonyíthatóság – a bírói megismerés – eleve korlátozott, hiszen a bíróság a cselekmények megtörténtekor nem volt jelen. A cselekmények elkövetésének pontos részletei nem váltak megismerhetővé. Ugyanakkor ha valaminek nincs közvetlenségen alapuló igazoló magyarázata, az nem egyenlő azzal, hogy kétséges. Perbeli bizonyítás szempontjából ugyanis nincs feltétlen perdöntő értéke annak, miszerint „hiszem, ha látom” (BH2021. 35., Kúria Bhar.III.1.530/2019. számú határozat [72]-[73] bekezdések). Éppen ezért van jelentősége a közvetett bizonyítékoknak, amely bizonyítékok zárt láncolatának szükségessége kétségtelen, ám ez nem formál-logikai láncolatot jelent. A közvetett bizonyítás zárt láncolatossága nem feltételezi a legapróbb és az egyforma méretű láncszemeket, azaz nem feltétel, hogy a legapróbb részletek is bizonyítva legyenek, és az sem, hogy egyforma értékű bizonyítékokból tevődjön össze. A hangsúly a zártságon van, ami a két végpontot összekapcsolja. Minden egyes láncszemnek tény-, illetve tárgyszerűnek kell lenni, nem lehet spekulatív; relevánsnak és a valóságra vonatkozóknak kell lennie.

[45] A büntetőeljárásban pedig a megismerés tárgya a múlt valamelyik eseménye. A bíróság a középpontba helyezett eseményt közvetett módon ismerheti meg csupán, ennek a közvetett megismerésnek az alapja más személyek (elkövető, tanú, szakértő stb.) észlelései, valamint az események következtében megmaradt nyomok. Az ember azonban alá van vetve a változás és az átalakulás törvényszerűségeinek, az emberi emlékezet elhalványul, az ember felejt. Ennek megfelelően a büntetőeljárásban e változásokat figyelembe kell venni, ezért alakultak ki olyan módszerek és mechanizmusok, amelyek képesek előidézni az események változását, valamint lehetővé teszik a múlt eseményeire való visszakövetkeztetést. A bizonyítékok alapján történő megismerés a már fentebb írtak szerint közvetett megismerést jelent, vagyis a megismerés alanya (jelen esetben a bíróság) nem közvetlenül érzékeli, észleli a megismerés tárgyát, hanem vele valamilyen összefüggésben lévő más jelenségek tükrében, és a jelenségek léte alapján, valamint az összefüggések jellegének ismeretében, a gondolkodás segítségével, logikai műveletek útján jut el a megismerendő jelenség tudati megragadásához.

[46] A fentiek előrebocsátása azért is vált szükségessé, mivel III. és IV. rendű vádlottak és védőinek fellebbezése egyfelől a legközvetlenebb bizonyíték, nevezetesen V. rendű terheltnek a bizonyítékok köréből ki nem rekesztett beismerő vallomása hitelt érdemlőségét támadta a „mérgezett fa gyümölcse” elvén keresztül. Másfelől a közvetett bizonyítékok elfogadhatóságát vitatták a terhelő adatokat szolgáltató tanúvallomásokban, valamint az okirati és tárgyi bizonyítási eszközökből nyert adatokban, megállapításokban foglaltakat részletesen, tételesen elemezve.

[47] A törvényszék a határozatában beszámolt azon gondolati folyamatról, amely a döntéséhez vezette, annak indoka, hogy III. és IV. rendű vádlottak védekezését miért nem

fogadta el, részletesen kifejtésre került az elsőfokú ítéletben. Érthető és elfogadható érveléssel vezette le a törvényszék, hogy miért V. rendű terhelt vallomását és az azt alátámasztó okirati bizonyítékokat és kamerafelvételeket fogadta el a tényállás megállapításának alapjául, és miért nem vezetett eredményre az ezzel ellentétes védelmi érvelés. Az indokolási kötelezettségét elfogadható módon teljesítette, mivel Terhelt1 III. és Terhelt2 IV. rendű vádlottakat terhelő bizonyítékok szervesen kapcsolódnak egymáshoz és a bizonyítandó tényekhez.

[48] Az indokolási kötelezettség teljesítése kapcsán kétségtelen, hogy nem szerencsés a bíróság részéről a vádlottak vallomásának mérlegelése során 'költői kérdést' megfogalmazni (elsőfokú ítélet [67] bekezdés utolsó mondata), illetve az sem helytálló mérlegelés, amikor a bíróság minősíti az adott terhelt vallomásában foglaltakat (elsőfokú ítélet [136] bekezdés utolsó mondata). Tartózkodni kell az indokolás során az olyan kifejezések használatától is, amely szerint az adott esemény „nem a véletlen műve”, (elsőfokú ítélet [109] bekezdés) „nem lehet véletlen egybeesés” (elsőfokú ítélet [110] bekezdés), mivel az ilyen tartalmú megfogalmazás a bíróság bizonyítékok mérlegelő tevékenységének hitelét csorbíthatja.

[49] A törvényszék emellett Terhelt2 IV. rendű vádlott vallomásában foglaltakat nem minden esetben irathúen mutatta be, hiszen a 2020. március 3-i helyiséglti találkozást illetően a [79] bekezdés utolsó előtti bekezdésében tévesen rögzítette, hogy „IV. rendű vádlott a találkozás tényét nem tagadta”, illetve a [122] bekezdésben, hogy „IV. rendű vádlott elismerte a találkozásnak a tényét”, hiszen IV. rendű vádlott a nyomozás során az erre irányuló konkrét kérdésre a válaszáat megtagadta, míg a bíróság előtt a helyiségnév1 történt márciusi találkozás tényét egyértelműen tagadta (24.B.250/2023/131. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldala).

[50] Mindezen túlmenően mellőzni kellett az indokolás [97] bekezdéséből az ítélet 36. oldalának utolsó mondatát („8 napon túl gyógyuló sérülés kialakulásának reális esélye nem állt fenn”) és a 37. oldal első bekezdésének utolsó mondatát („A 8 napon túl gyógyuló, akár csonttöréssel járó sérülés bekövetkezésének reális esélye nem állt fenn”), mivel a nyomozás során beszerzett V:209/2021. és V:210/2021. számú – világos és aggálytalan - igazságügyi orvosszakértői véleményekben szakértő igazságügyi orvosszakértő egyértelműen akként foglalt állást mind sértett3, mind sértett5 sértettek esetében, hogy az arcot ért erőbehatások nagyságára és irányára tekintettel súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló, csonttöréssel járó sérülés bekövetkezésének reális esélye fennállt, és ezen véleménye később sem került módosításra.

[51] Mindezen túlmenően a személyi bizonyítás keretében a vádlottak vallomása kapcsán szükséges utalni a vádlotti vallomás mikénti értékelésével összefüggő szempontokra is.

[52] Terhelt1 III. rendű vádlott a nyomozás során vallomást nem tett, írásbeli vallomást terjesztett elő, amelyben a cselekmény elkövetésének tagadása mellett arra nézve nyilatkozott, hogy a tényállásban írt napokon miért érkezett Magyarországra. A bíróság előtt nem kívánt vallomást tenni, vagyis élt a hallgatás jogával, írásbeli vallomását fenntartotta, további kérdésekre nem kívánt válaszolni, az eljárás során észrevételeket tett.

[53] Terhelt2 IV. rendű vádlottat a nyomozás során két alkalommal hallgatták ki gyanúsítottként, az első kihallgatása során vallomást tett, tagadta a bűncselekmények elkövetését, a feltett kérdések egy – kisebb – részére válaszolt, majd a további kérdésekre nem kívánt válaszolni, mint ahogy második kihallgatása során sem, mikor a feltett kérdések egyikére sem kívánt már válaszolni, lényegében megtagadta a vallomástételt. Írásbeli vallomást terjesztett elő, amelyben tagadta a bűncselekmények elkövetését, a tényállásban írt egyes időpontokra nézve nyilatkozott arról, hogy ő akkor hol tartózkodott és miért nem vehetett részt az elkövetésben. A bíróság előtt korábbi vallomását fenntartva nem tett újabb vallomást.

[54] Az eljárt bíróság III. és IV. rendű vádlottak vallomásainak egyes részleteit mérlegelési körébe vonta, és azokat az eljárás egyéb adataival összevetve helyesen értékelte akként, hogy azok minden lényeges része (az előzményi adatok, az alibi, a terhelt társakkal való találkozás és együtt haladás, a cselekmény utáni haladás) megcáfolást nyert.

[55] Az I. tényállási pont kapcsán az elsőfokú bíróság helytálló, logikus mérlegeléssel fejtette ki határozatának indokolásában, hogy III. rendű vádlott tagadását az V. rendű terhelt beismerő, egyben terhelő vallomása, az ártándi határátkelő adatai és kamerafelvétele, a NÚSZ és VÉDA adatai egyértelműen megcáfolták.

[56] V.r. elítélt V. rendű terhelt teljesen bizonyos volt abban, hogy III. rendű vádlott jelen volt, amikor sértett1 telefonszámát megadta az I. rendű terheltnek, majd a cselekmény elkövetését követően I. és II. rendű terheltek mellett III. rendű vádlott is ott volt a kaszinó parkolójában, mikor I. rendű vádlott közölte V. rendű terhelttel, hogy „megcsinálták a balhét” a pénzváltósnál. Mindezen körülményeket összevetve a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal (a sértettek és a közvetett tanúk vallomásai, a kamerafelvételek, a cellainformációk) nem tévedett a törvényszék, amikor arra következtetésre jutott, hogy III. rendű vádlott is részt vett a társaival együtt az I. tényállási pontban írt cselekmény elkövetésében. E körben ugyan a bizonyítékok bemutatása során nem volt irathű annak rögzítése a törvényszék részéről, hogy tanú2 tanú Terhelt1 III. rendű vádlottat felismerte, illetve tanú4 tanú a III. rendű vádlott és társa személyében volt biztos (elsőfokú ítélet [54] bekezdés), valamint, hogy a bírósági tárgyaláson kétséget kizáróan felismerték a tanúk III. rendű vádlottat, aki az asztalnál ült ebéd közben (elsőfokú ítélet [55] bekezdés utolsó mondata), mivel a tanúk az ügyiratokból megállapíthatóan a nyomozás során nem voltak száz százalékosan bizonyosak III. rendű vádlott személyében, a bíróság előtt pedig egyáltalán nem tudták felismerni a vádlottakat. Mindez azonban V. rendű terhelt vallomása és az azt alátámasztó okirati és tárgyi bizonyítékok tükrében nem eredményezett kétséget III. rendű vádlott elkövetői szerepében.

[57] Terhelt2 IV. rendű vádlott pedig nem adott magyarázatot olyan körülményekre, amelyekre nézve részben közvetlen (kamerafelvétel), részben közvetett bizonyítékok (NÚSZ, VÉDA adatok, cellainformációk) rendelkezésre álltak.

[58] A Be. 185. § (1) bekezdése szerinti eljárási jogosultság – vallomástétel megtagadása – alapvető terhelti jog, s ha ezzel a lehetőséggel a vádlott él, az nyilvánvalóan nem róható a terhére. A terheltet igazmondási kötelezettség sem terheli. Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy a hallgatáshoz való jog nem lehet akadálya annak, hogy a terhelt hallgatását – olyan körülmények fennállása esetén, amelyek egyértelműen az ő magyarázatát igénylik – a bizonyítási eljárás során a vád által szolgáltatott, vagy a bíróság által beszerzett bizonyítékok megalapozottságának vizsgálata során figyelembe vegyék (EJEB Averill Egyesült Királyság elleni 36408/97. számú ügye). Másképpen szólva, ha a vádlott hallgat, akkor ebből nem lehet a számára rosszra (terhelő körülményre) következtetni, de jóra sem (azaz számára kedvező, valójában azonban nem létező ténybeli valóságra). Valójában ebben áll a Be. 7. § (4) bekezdése szerinti elvárás lényege. A hallgatás önmagában azt jelenti, hogy adott valóságelem vonatkozásában a terhelttől származó igazolás nincs. A terhelt hallgatáshoz való joga viszont nem jelenti (nem jelentheti) azt, hogy az általa megválaszolás nélkül (üresen) hagyott lényeges kérdések az eljárás egyéb adatai alapján – akár közvetett bizonyítékokból származó tények révén – ne lennének megismerhetők, megválaszolhatók vagy eldönthetők (Kúria Bhar.1530/2019/23., BH2021.35.).

[59] Terhelt2 IV. rendű vádlott a nyomozás során az elébe tárt, 2020. március 4. napján helyiség1t, IX. kerület, Sámsoni úti parkolóban készült kamerafelvétel kapcsán elismerte, hogy a szóban forgó Hyundai gépkocsiból ő szállt ki, amely nyilatkozatát később különböző okokra hivatkozással módosította. A beismerés visszavonásának okaira vonatkozó magyarázatát a törvényszék helytálló érvelés mentén elvetette, azaz az e körben módosított vallomását nem fogadta el a tényállás megállapításának alapjául. IV. rendű vádlott az aznap késő délutáni helyiségnévbeli tartózkodását, az I. rendű terhelttel való találkozás tényét elismerte, vallomása szerint onnan 19 órakor távozott, egyenesen haza, helyiség1tre indult. E vallomását azonban egyértelműen megcáfolta azon információ, amely szerint ehhez képest sokkal későbbi időpontban, 21 óra 09 perckor haladt helyiségnévből helyiség1t felé, illetve tartózkodott helyiség2 környékén 21 óra 23 perckor, az M35 autópályán helyiség3 környékén 21 óra 35 perc körüli időben, majd az M3 autópályán 21 óra 57 perckor helyiség4, 22 óra 45 perckor helyiség5nél, 23 óra 09 perckor helyiség6nél, 23 óra 12 perckor helyiség7nél és helyiség1t határában 23 óra 19 perckor. Terhelt2 IV. rendű vádlott a vallomást megtagadta, e körben részére feltett kérdésekre nem kívánt nyilatkozni, így elfogadható magyarázattal sem szolgált arra, hogy amennyiben 19 órakor indult helyiségnévből helyiség1tre, milyen okból mutatnak az adatok órákkal későbbi indulást és tartózkodást a helyszín és nem helyiség1t közelében.

[60] A védelmi érveléssel szemben a törvényszék mérlegelése nem feltételezéseken, spekuláción alapult, annak alapját konkrét bizonyítékokból származó tényszerű adatok, körülmények képezték. Az a védelmi érvelés, amely szerint az elkövetés időpontját, illetve

annak végét összevetve az elkövetés helyszíne és helyiségnév közötti távolság megtételéhez szükséges időtartammal, IV. rendű vádlott nem vehetett részt a cselekményben, nem foghatott helyt. Az irányadó tényállás szerint az elkövetők távozását követően a sértettek egy ideig összekötözve maradtak, majd sértett⁵ sértett volt az első, aki kiszabadult és a többieket is kiszabadította a kötözésből, majd csak ezután került sor részéről az ügyeletre történő bejelentésre. Azaz az elkövetők nem 21 óra 12 perckor, hanem jóval ezt megelőzően távoztak a helyszínről. A helyiség-helyiségnév közötti útvonal megtételéhez pedig a Google maps szerint szükséges időtartamtól egyértelműen kevesebb idő alatt tették meg a terheltek az utat, hiszen a cselekményt követő menekülés során nyilvánvalóan nem a közlekedési szabályokat betartva közlekedtek.

[61] Terhelt² IV. rendű vádlott vallomásban foglaltak nem állnak összhangban az objektív tényekkel, sőt azzal ellentétesek, így a sértettek tanúvallomásaiból, V.r. elítélt V. rendű terhelt részbeni terhelő vallomásából, mint közvetett bizonyítékból, a kamerafelvételből, valamint a forgalmazási adatokból és a cellainformációkból származó tényekből levonható volt az a következtetés egyrészt, hogy IV. rendű vádlott volt az, aki a helyiség¹ti parkolóban a két személygépkocsi rendszámtábláját eltávolította, másrészt, hogy helyiség⁸n a sértett³ és családtagjai sérelmére elkövetett bűncselekményekben a II. tényállásban rögzítettek szerint két társával együtt részt vett. E következtetés helyességének megítélésénél nem hagyhatók figyelmen kívül Terhelt² IV. rendű vádlott használatában volt 867259034672539 IMEI számú HUAWEI mobiltelefonban fellelt, de még a IV. rendű vádlott első gyanúsítottkénti kihallgatását megelőzően készült azon képernyőfotók, amelyeken I.r. I. rendű terhelt police.hu weboldalon közzétett, a vele szemben kibocsátott nemzetközi elfogatóparancs szerepel az arcképével együtt, valamint két darab, bűnügyi felügyelet elrendelése esetére vonatkozó befogadó nyilatkozat word formátumban, a letöltések között 2022.02.25. napjáról feltalált pdf fájl, amelyben többek között a védelem helyzetéről, az előkészítő ülésről, a bizonyításról, az egyezségről, a kényszerintézkedésekről, a leplezett eszközökről esik szó, illetve 2022.02.22. napjáról IV.r. védő ügyvéd fejlcével ellátott kitöltetlen ügyvédi meghatalmazás. A telefonból nyert adatok és a MoneyGram Payment System Inc. megkeresése alapján a nyomozó hatóság olyan információkhoz is eljutott, amelyek szerint I.r. I. rendű terhelt még IV. rendű vádlott gyanúsított ki hallgatását megelőzően, 2022. március 4. napján közvetett módon küldött 5000 román leinek megfelelő pénzösszeget Terhelt² IV. rendű vádlott részére annak élettársa útján, feltehetőleg a megindult büntető eljárás miatt.

[62] A III. és IV. rendű vádlottak és védőik fellebbezéseiben foglaltaktól eltérően az ítéltábla érdemi felderítetlenséget, további hiányosságot, vagy ügyirattellenességet nem talált, csupán az egymásnak ellenható bizonyítékok számbavétele volt tapasztalható. Ellentétes tényadatokat tartalmazó bizonyítási anyagnál pedig szükségszerű, hogy egyes bizonyítékok tartalmával – így a vádlottak tagadó tartalmú védekezésével - a mérlegelt tényállás ellentétbe kerül, de felderítetlenség vagy helytelen ténybeli következtetés sem valósult meg.

[63] Az indokolási kötelezettség teljesítésével összefüggésben a törvényszék a tényállás megállapítása körében számot adott a döntését alátámasztó lényeges érvekről. Az ehhez kapcsolódó alkotmánybíróági gyakorlat is az, hogy „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való

megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” [3107/2016. (V. 24.) AB határozat, 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, IV/1912/2023. AB határozat]. Ennek következtében III. és IV. rendű vádlottak védői fellebbezéseinek írásbeli indokolásában írt érvelés mentén az sem vezethetett eltérő tényállás megállapításához, hogy a sértettek nem tudtak pontosan beszámolni a cselekmény részleteiről, annak pontos időtartamáról, az elkövetők mozgásáról, az egyes elkövetők konkrét tevékenységről, a mozgásukról, testfelépítésükről, a tőlük elhangzottakról, annak nyelvezetéről, esetleges akcentusról, adott esetben az elkövetők pontos számáról, egyáltalán az elkövetők kilétéről, vagy hogy a beszámolók között kisebb ellentmondások mutatkoztak, hiszen az elkövetők eleve maszkban érkeztek, illetve a cselekmények során azonnal olyan helyzetbe hozták a sértetteket az őket ért bántalmazással, megfélemlítésükkel, arccal földre vitelükkel, fejük letakarásával stb., hogy az elkövetőkről a sértettek információval ne is rendelkezzenek. A sértettek az elkövetés során köztudomás szerint pszichés traumát is elszenvedettek, ami az észlelést és annak pontosságát kedvezőtlenül befolyásolja, ezért az őket ért bűncselekmények elkövetésének időtartamát is nyilvánvalóan a valóságtól hosszabbnak érzékelték.

[64] A felmentést célzó védelmi perorvoslatok kapcsán hangsúlyozni kell, hogy III. és IV. rendű vádlottak felmentésére mindössze eltérő tényállás megállapítása esetén kerülhetne sor, ami a Be. 591. § (1) bekezdése szerint a törvényben kizárt, ha a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Kivételt képez, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tény állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Ilyen azonban nem volt tetten érhető, mivel a törvényszék rendkívül szerteágazó, terjedelmes, széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként állapította meg a történeti tényállást, és a Be. 593. § (3) bekezdése nyomán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített, kiegészített tényállás alapján bírálta felül.

[65] További megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek az elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[66] A tényálláshoz kötöttség a másodfokú eljárás egyik legfontosabb ténykérdést rendező szabálya, a védelmi fellebbezések lényegében a bizonyítékok sajátos szempontú értékelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely az idézett elv folytán eredményre nem vezethetett. E körben hangsúlyozni kell, hogy az eltérő tényállás fentiek szerinti megállapításának alapvető feltétele a tényállás megalapozatlansága (BJD 8349). Ha a tényállás megalapozott, akkor még a felmentő határozat érdekében sem lehet eltérő tényállást megállapítani pusztán a bizonyítékok eltérő értékelésével (BJD 7761, BJD 8377). Ez a jogi tartalom áll annak a megállapításnak a hátterében, amely szerint a mérlegeléssel megállapított tényállás támadása a bizonyítékok felülmérlegelésével, illetve annak útján nem lehetséges.

[67] A törvényszék büntethetőségi akadály hiányában helyesen vont következtetést mind a két vádlott bűnösségére, és a cselekményeik minősítése is alapvetően megfelelt az anyagi jogi szabályoknak.

[68] Részben értett egyet a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség észrevételében írtakkal. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint mivel a II. tényállási pontban foglalt rablás büntettének kísérletének elkövetésében hárman vettek részt, a náluk lévő fegyvernek látszó gázriasztó fegyverből a sértettek megfélemlítése érdekében lövéseket is leadtak, emellett élet kioltására alkalmas kést tartottak maguknál, a kezükön boxer volt, ezért a rablás büntette kísérletének csoportosan és fegyveresen elkövetése mellett a felfegyverkezve elkövetés is megállapítható. Ezzel szemben az irányadó II. pontbeli tényállás nem tartalmaz arra vonatkozó adatot, hogy az elkövetők élet kioltására alkalmas kést tartottak volna maguknál. Az egyik elkövető kezén azonban valóban boxer volt, amely eszköz a felfegyverkezve történő elkövetés ismérveinek megfelel. A súlyosabb minősítéshez nem szükséges a megjelölt eszköz használata, a felfegyverkezve elkövetett cselekmény megvalósul már akkor is, ha az elkövető a sértett ellenállásának leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál [Btk.459. § (1) bekezdés 6. pont]. Ezért IV. rendű vádlott bűnösségével érintett rablás büntettének kísérlete helyesen a Btk. 365. § (1) bekezdés (3) bekezdés a), b) és c) pontjai szerint minősül.

[69] A büntetés kiszabása során ki kell térni arra, hogy a Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával, a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[70] A Btk. 79. §-ban foglalt büntetési célok: a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia.

[71] A törvényszék a büntetések kiszabása során figyelembe veendő körülményeket csaknem teljeskörűen feltárta, de az enyhítő körülmények köre kiegészítendő az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett további közel egy év időmúlással mind a két vádlott esetében.

[72] A halmazati büntetéskiszabás szabályaira tekintettel kiszabható szabadságvesztés büntetés tartama III. rendű vádlott esetében 5 évtől 22,5 évig, IV. rendű

vádlott esetében 5 évtől 15 évig terjedhet. A büntetés kiszabásakor a középérték irányadó, ami III. rendű vádlott esetén 13 év 9 hónap, IV. rendű vádlott esetén 10 év.

[73] Az elsőfokú bíróság kifogástalanul ismerte fel, hogy az enyhítő körülmények száma és nyomatéka meghaladja a súlyosító körülményekét, így elsődlegesen a jelentős időmúlásra, illetve az eljárás elhúzódására tekintettel a középértéket el nem érő, III. rendű vádlott esetében a törvényi minimummal egyező, IV. rendű vádlott esetében azt megközelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása volt indokolt. Éppen a jelentős időmúlásra és az eljárás elhúzódására figyelemmel a büntetések súlyosítása egyik vádlott esetében sem szükséges, így az ügyészség által bejelentett fellebbezés nem vezetett eredményre, de a bűncselekmények súlyára, jellegére és számára, valamint az elkövetés módjára tekintettel a büntetések enyhítése szóba sem kerülhetett.

[74] Terhelt1 III. rendű vádlott román állampolgár, ami ugyan önmagában nem zárja ki a mellékbüntetés alkalmazását, amennyiben a vádlott már Magyarországon letelepedett volna és olyan jogokat is gyakorolhatna, illetve olyan tisztségeket is betölthetne, amelyeket a közügyektől eltiltás érinthet. Erre nézve adat nem merült fel, így a közügyektől eltiltás mellékbüntetés e vádlottnál nem volt indokolt, ugyanis nem gyakorolhat olyan jogokat, amelyekről a közügyektől eltiltás megfosztaná, ezért az ítéltábla III. rendű vádlottal szemben a mellékbüntetést mellőzte (Legfelsőbb Bíróság Bf.I.1542/1999., BH2001.205., ÍH2007.94.).

[75] A Btk. 92. § (1) bekezdése szerint a kiszabott szabadságvesztésbe be kell számítani az előzetes fogvatartás és az olyan bűnügyi felügyelet teljes idejét, amelynek során a bíróság a terhelt számára előírta, hogy lakást, egyéb helyiséget, intézményt, vagy ahhoz tartozó bekerített helyet engedély nélkül nem hagyhat el. Az ügyiratokból megállapíthatóan Terhelt2 IV. rendű vádlott 2022. december 15. napjától 2023. december 8. napjáig ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet alatt állt, ezért a vele szemben kiszabott szabadságvesztésre e kényszerintézkedéssel érintett időtartamot is be kell számítani.

[76] A III. és IV. rendű vádlottal szemben alkalmazott, lakóhelyre (tartózkodási helyre) korlátozott bűnügyi felügyeletnek a szabadságvesztésekbe történő beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pont 1. fordulatán alapul.

[77] Az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó további kérdések felülbírálata során megállapítható, hogy a szabadságvesztések végrehajtási fokozatára, III. és IV. rendű vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontjára vonatkozó, valamint a vagyonek Kobzással, a bűnügyi költség viselésével, illetve a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések az anyagi jogszabályokkal összhangban állóak. A bűnjelek kapcsán azonban a lefoglalás megszüntetésével érintett és kiadandó bűnjelekről történő rendelkezések körében az elsőfokú bíróság elmulasztotta a Be. 321. § (5/a) bekezdése szerinti tájékoztatást rögzíteni, amely szerint ha a dolog átvételére jogosult a jogerős határozat közlésétől számított 3 hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor az az állam tulajdonába kerül, melynek pótlása

vált szükségessé a másodfokú bíróság részéről. Mellőzni kellett továbbá a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezésből a legkevesebb három hónap büntetésrész kitöltésére vonatkozó utalást, mivel a kitöltésre váró szabadságvesztések kétharmad része meghaladja a három hónapot.

[78] A kifejtettek szerint az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a szükséges részében a Be. 606. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg a törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[79] A másodfokú eljárás során a tolmács díjával és a fordítási díjjal keletkezett bűnügyi költséget a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam viseli.

[80] A másodfokú határozattal szemben fellebbezésnek – ellentétes döntés hiányában - a Be. 615. § (1) - (2a) bekezdéseiben és a Be. 458. § (2) bekezdés a) pontjában írt rendelkezések értelmében nincs helye.

Debrecen, 2025. szeptember 25.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke

Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura s.k.
előadó bíró

Dr. Mocsáry Eszter s.k.
bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 24.B.250/2023/131. számú ítélete Terhelt1 III. rendű és Terhelt2 IV. rendű vádlottak tekintetében a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. szeptember 25.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke